



(Продължение на "Любов или нищо")

Веднъж отидох при една много добра диетоложка, която прилагаше много ефективен метод - при всеки по различен начин. Тя дори беше написала, че това, което ви предписвам, е само за вас, при другия може да няма същия резултат, а да причини вреда. Един път й казах:

- Вие сте удивителна!

Тя ми каза:

- Не съм удивителна - знаеш ли какво ми каза тя - влюбена съм! Това, което правя, го обичам, изпълва ме, не го правя, за да взема преди всичко парите, не го правя, за да се прочуе името и да имам слава, а понеже го обичам и имам мерак, то ме подлудява!

Аз се поучих от нейния пример и дори това да е нещо, което на тебе ти изглежда прозаично, а то изобщо не е прозаично, след като изключително много хора се терзаят по тези въпроси— и в Църквата, и навсякъде всички хора имат проблеми със своето здраве и следят нивото на триглециридите, на холестерола, внимават да не надобелеят и т.н.

Ако този дух и етос на любов към Бога владее и теб -и много пъти той те владее, - животът ти би бил рай, откровено щастие, тогава ще приготвяш яденето и ще летиш, няма да усещаш как минава времето, ако обичаш това, което правиш. Ако обичаш Бога, за Който правиш всичко, ако обичаше твой човек, мъж, жена, деца, твоите колеги на работа, съученици в училище, учители, ако имаме такава любов с мерак, възжеление, копнеж и мечта, тогава действително всички дела стават много хубави, дните се търкалят и не разбираш как минават и казваш: Кога беше сутрин, кога стана обед, кога стана нощ, измина още един ден! Въпреки че казваш измина един ден! и това крие някаква носталгия, защото оставяш нещо в миналото, ти не се притесняваш, защото гледаш зад себе си и виждаш, че оставяш блясък, светлина - а не мрак, руини и празнота - оставяш нещо хубаво. Дори сълзи да оставиш, сълзи на покаяние, те блестят, имат блясък, величие и светоизлияние, това не е лошо. Всичко може да стане хубаво в

Дните минават

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 06 Декември 2013 20:42

живота ти и да не се състаряваш преждевременно. Защото, колкото и да се гримираш, колкото и да се гласиш и да се грижиш- въпросът е да се грижиш за душата си и постоянно да я обновяваш. Това прави.

Бог докосва всички в душата ни, когато Му позволим да влезе в нея и в нашите клетки. Това, което правиш, го прави със смисъл и цел, да те прави радостен. Ако не ти харесва, промени го, намери нещо да ти харесва, дните да минават и да казваш: правя нещо, което ми харесва! Дори това да не е много значимо. Внимавай какво казвам- може да е незначимо, но да изпълни живота ти, когато му дадеш цялото си сърце. Тоест, когато някой каже: ще сложа ред в офиса си, да няма разхвърляни хартийки, захвърлени пликове, книги, адреси, картички, разписки. Това какво е? То не е нещо духовно, не е нещо толкова величествено, но и то може да стане такова, ако го направиш с цялото си сърце, със съзнание, съучастие, не тялото да е там, душата другаде, умът на трето място и да бъдеш фрагментиран човек, а да кажеш – Господи пред Тебе правя това! Като за Господа, и зачитам тези незначими неща, които са пред мене, защото тук ще Те намеря, тук ще почувствам Твоето присъствие, тук ще изразя моята любов, тук ще превърна моята духовност в практическа величина, а не в теория. Тук, събирам, чистя прах, хвърлям боклуците, намирам торбички, подреждам - това не е ли нещо смислено? Много е хубаво.

Намери смисъл. Смисъл може да намери и един човек, който е в инвалидна количка и не може да прави нищо друго, освен да му дават някакви неща, които да сортира с ръце, или друг, който не вижда. Той обаче може да има смисъл в живота, да открие защо не вижда, какво може да направи за цялото човечество, да приема с търпение това, което има. Това не е ли нещо смислено? Да кажеш – в живота ми съм се научил да проявявам търпение. И ако дойде Бог и ми кажи: детето Ми, какво направи цял живот, който живя? Аз ще Му кажа – Господи, проявявах търпение! Имах моя проблем, изпитание, друг има своя труден човек, който трябва да води на болница, друг има проблем с бъбреците и трябва да прави пречистване на кръвта, да ходи два-три пъти в болницата - Господи, проявявах търпение. И Бог какво ще каже? - че не си направил нещо велико и духовно? Понеже не си правил беседи, не си бил мисионер, монах, клирик? Това не е ли велико?

Минават дните на живота ти и ти какво правиш?

Проявяваш търпение. Почувствай своята ценност чрез всичко това, което правиш.

Почувствай честта, която Бог ти отдава, почувствай, че Бог те обича, не ти се кара, а те почита. Бог иска да почувстваш тази чест и възхвала, която Сам Ти дава и ти казва- детето Ми, Аз те обичам! Светът може да очаква от тебе много, другите да те обвиняват и да те наричат по един или друг начин: непотребен, не напредваш, останал си назад!, но за Мене това, което правиш, фактът, че си 4 години омъжена и женен, чакаш дете и още не се родило и чакаш, е търпение, издръжливост, търпеливост, надежда, имаш вяра, детето Ми, нима това е малко? Вярваш в силата на Бога, очакваш и не се разочароваш, нима това е малко ли? Това правиш, променяш се, преобразяваш се. Велико нещо е дните да минават и да се променя твоят ум, идеи, мнения, да не си същият, освен ако това, което правиш, е свързано с любовта, защото любов винаги трябва да имаш, не се променяй, а винаги обичай. Винаги трябва да имаш любов, но с другите странни, болни, болезнени, фикс-идеи- там се промени, отлепи се от тях. Откъсни ума си от това, което мислиш и промени начина на мислене.

Когато старец Порфирий бил млад и изповядвал, в началото той изповядвал много

строго и налагал строги епитимии. И между нас казано, всички ние, които искаме да прилагаме такава строгост и последователност, първо нито аз, нито ти, за да не го разбереш по друг начин, първо аз не трябва да служа повторно, нито да се причастя повторно, никой от нас. Ако гледаме на всичко с акривия, защото и тези, които крещат за акривия, не могат да приемат акривията в техния живот. Друг въпрос е как говорим. Минаха годините – казва старец Порфирий - и след това разбрах болката на хората, трудностите от борбата със страстите, но най-вече Божията любов, която смекчи и мен и видях хората по друг начин. Минаваха дните на живота, променях мисленето си и се промени вкусът от Бога в устата ми, в св. Причастие, промени се вкусът на Бога в сърцето ми и говорих по друг начин на хората, не бях вече строгият, който правеше забележки, караше се, налагаше епитимии, а имах снизхождение, доброта, силна молитва, стараех се да преобразя душата на другия с любов, а не със страх, и така промених хората, променяйки се и аз самият.

Минават дните на живота ти и ти се променяш или си отново си същият, консервативен, морален, но не нравствен, пиетист, но не благочестив, както беше някога в това, когато започна? Тогава имаше право да бъдеш такъв, защото така си бил научен, така си знаел, тогава не е било лошо, а това е било твоето най-добро, тогава, но ако и днес носиш това „тогава“, само и само за честа на оръжието, само и само за да не приемеш, че в даден момент трябва и ти да се промениш? Е, тогава какво става с дните, които минават в живота ти? Не позволяваш на Бога да те „ошлайфа“, да те смекчи, да заглади малко твоите ръбове, за да се търкулваш като кълбото сред хората и да ги доближаваш с любов. Какво да кажа?

Минават дните на живота, но ние променяме ли се?

В миналото имах различно разбиране и се радвам за това и благодаря на Бога, защото преди десет, преди петнайсет гледах на някои неща по друг начин, а сега ги гледам по напълно различен начин и не се срамувам да го кажа и призная, че стават промени в мисълта ми, в душата ми. Тоест, ако някой преди 15 години ми кажеше, че иска да стане монах, щях да му кажа – с какво ще допринесеш? Той не допринесе нищо, така мислех. Но с течение на времето, влизайки в контакт с хората, установих, че в крайна сметка, може да си в света, да говориш, да проповядваш, но това не означава, че хората ще се променят по този начин, защото Бог е Този, Който променя хората. Затова, когато влезеш в съприкосновение с Бога, независимо дали си монах, мисионер, в света, в планината, имаш семейство или нямаш, пак можеш да помогнеш на ближния си, ако намериш Бога. Тогава не разбирах така. Тоест, ако в миналото някой ми кажеше - върви на Света Гора!, щях да му кажа – ама, там няма да помогнеш! Това имам предвид и се радвам, че се промених по отношение на това. Говорим за промяна на начина на мислене, а не на сърцевината на вярата, на смисъла на Христос, на Неговото учение. Трябва да се промени начинът, по който изразяваш това, да бъде малко по-гъвкав, по-съобразителен, а не да променяш истината, защото понякога си готов да направиш тази грешка. Вярвам, че разбираш, че не трябва променяш сърцевината на истината, а начина, по който предаваш тази истина в света, т.е. начинът, по който ще подходиш към отделния човек. Не знам, това е моето мнение.

Между другото, каквото и да правим в този живот, то е малко, тленно, ограничено, не очаквай, че ще направиш съвършени движения, съвършени неща, защото и съвършените неща, които ще направиш, ще дойде момент, когато ще угаснат и те, и ние, след 150 години ще си тръгнем от този живот, колкото години искаш, казвам 150,

защото, когато кажа някоя възраст, някои възрастни хора казват: какво говориш сега, аз съм на толкова години, минаха тези години, които казва! След толкова години ще разбереш, че и малките, и големите неща – всичките са малки. Старец Йаков Цаликис в Евбея казва хубав израз, който прочетох в книга за него – тук, детето ми, живеем, за да минат дните. Тоест намери да правиш нещо, за да минават дните на живота ти, това, което ще направиш тук, няма да е вечно, освен любовта, истината и молитвата, тези неща пребъдват. Всичко друго, което правиш, пребъдва откъм своето качество, но искам да кажа, че например строиш една къща, построяваш я – и всичко друго, на което си отдал сърце – и след това казваш: А-а-а, това е нещо удивително! Да, но това няма абсолютен характер, а е нещо малко. Дори великите неща са малки пред това усещане, че всичко ще отmine. Но ако вложиш Бога в тези малки неща, тогава всичко придобива красота, нетление, бляскава слава, величие.

Ако правиш това, което правиш с цялото си сърце, като за Господа, хубав израз- сякаш си пред Господа, за Господа, пред Него и твоя брат. Можеш ли да правиш такива малки неща? Да вземеш пликите от пощенската кутия и детето ти да бъде с теб, но начинът, по който отваряш кутия и гледаш другите пликите, да не изкарва нервност, любопитство, клюка, безразличие. С други думи, качествата на нашата душа дори се проявяват чрез най-прозаичните неща в живота.

Хубаво е да казваш: и днес свърших хубави неща! Тоест? Нищо значимо, но тези малки неща: мислех за Бога, обичах хората, радвах се, че върших тези неща, влагах цялото си сърце и това ме изпълни с приятно чувство. Денят ми беше много хубав, никой не ме знае, никой не ме е чувал, не съм впечатлявал тълпите, но съм в моя дом, къщурка, независимо дали с моята самота и книги, дали с моето семейство и деца, но изпълвам живота си по хубав начин и влагам Бога във всичко това. Много са хубави тези дни - ако ги живееш така, животът ти ще бъде наслада! И ако дойде момент да умра, ще гледам назад и смирено ще казвам: да, заминавам си, но се смирявам и си заминавам, както всички заминават, аз не мога да бъда изключение, защото е много егоистично да казвам- защо? Аз да искам да живея! Ама всички умират и аз също се предавам на този отминаващ поток от човечеството. Но обръщайки се назад и гледайки живота ми, като корабчето, което оставя диря в морето, гледам и виждам хубави неща, навярно много малки и незначими, например няма да си изобретател, няма всички да са изобретатели, космонавти, известни имена, пребогати, благодетели. Добре, но и ти ще бъдеш в това пътуване и ще казваш това- създадох моето семейство, деца, проявявах търпение, водих малка борба, върших малки неща, чистих фасул, правих сандвич на детето ми, ходих за покупки на жена ми, но всичко това беше приятно за мен и във всичко това благодаря на Бога, признателен съм Му и съм събрал една куфарче, пълно с благодарности, с неща, за които казвам Благодаря на Бога! и не се страхувам от това пътуване. Готов съм за излитане, държа този куфар, в който няма скъпоценности, но понякога, когато не носиш скъпоценности, си по-сигурен и казваш: имам малко неща, но са пълни с Бога, малко, но пълни с Благодаря! към Христос, със славословие, признателност, смирено приемане и доволна душа, без ропот, горчивина, оплакване, мърморене. Животът ми е хубав, слава Богу! Благодаря Ти, Боже!

Намери да правиш нещо, което ще ти харесва, дори да бъде нещо много малко и незначимо, прави го от сърце, наслади му се, благодари на Бога и да знаеш, че си много близо до Бога, с тези прости движения, и да нямаш угризения, както ми казваш: не успявам да се моля 100 часа! Моли се половин час, и този половин час и тези 15 минути

Дните минават

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 06 Декември 2013 20:42

са хубави, стига само цялото ти дихание и всеки твой миг да бъде посветен
изключително на Него! . . .

Превод от

гръцки: Константин Константинов{jcomments off}